Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Dato:
Kontor: 1.s.kt.
J.nr.: 2004-16112-28
Sagsbeh.: cav
Fil-navn: Dokument 1

Besvarelse af spørgsmål nr. 69 (Alm. del), som Sundhedsudvalget har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 19. april 2005

Spørgsmål 69:

"Ministeren bedes kommentere henvendelse af 16. februar 2005 og materiale modtaget ved foretræde den 13. april fra Lisbeth Kastberg, Lemvig, jf. alm. del - bilag 70 og 84."

Svar:

I henvendelsen til udvalget beretter Lisbeth Kastberg med udgangspunkt i sine egne sager ved Patientklagenævnet, Patientforsikringen og domstolene om fejlbehandling i det offentlige sygehusvæsen og om den efterfølgende langvarige og utilfredsstillende sagsgang på klage- og erstatningsområdet.

Patientklagenævnet er et uafhængigt klageorgan, hvis afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Det skal derfor indledningsvis slås fast, at jeg ikke har mulighed for at tage stilling til indholdet af den konkrete sag.

Når det er sagt, skal jeg dog bemærke, at det af Lisbeth Kastbergs beskrivelse af Patientklagenævnets behandling af hendes sag fremgår, at der ikke er tale om en helt almindelig klage. Det er kun en meget lille del af sagerne i Patientklagenævnet, som sendes til Retslægerådet, og disse sager er som regel ganske komplicerede. Dette er formentlig årsagen til, at behandlingen af klagen har taget særligt lang tid.

Vedrørende spørgsmålet om forældelse har jeg netop besvaret et spørgsmål fra Sundhedsudvalget om samme problematik, jf. besvarelsen af SUU alm. del, spm. 75. Jeg svarede her blandt andet, at det er tidspunktet for borgerens indgivelse af klagen, der er afgørende for forældelsesspørgsmålet. Hvis klagen er rettidigt indgivet, har det ingen betydning, om Patientklagenævnet efterfølgende ønsker denne uddybet eller præciseret el.lign. Forhold, der kan tilskrives Patientklagenævnet, har således ingen indflydelse på spørgsmålet om forældelse.

Den retlige regulering af Patientklagenævnet blev i øvrigt i forbindelse med ændringer af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse i 2003 taget op til revision, og stort set alle partierne i Folketinget fandt, at nævnet fungerede tilfredsstillende som klageorgan, herunder at nævnet er bredt sammensat af både sundhedsfaglige medlemmer, lægfolk og med en dommer som

formand. Derved skulle såvel patientens som sundhedspersonalets retssikkerhed være sikret ved behandlingen af klagesager.

Vedrørende spørgsmålet om manglende erstatning fra Patientforsikringen, kan jeg henholde mig til mit brev af 29. november 2004, som Lisbeth Kastberg vedlagde som bilag til sit materiale til foretrædet for Sundhedsudvalget den 13. april 2005. Det fremgår heraf blandt andet, at Folketinget i 1992 indførte patientforsikringsordningen, så patienter, der blev påført skader som følge af behandling i sundhedsvæsenet, kunne kompenseres økonomisk for skaden. Ordningen er netop her fra 2004 blevet udvidet, så den nu dækker såvel fysiske som psykiske skader og såvel skader opstået i primær- som i sygehussektoren.

Som det endvidere fremgår af mit brev, er jeg opmærksom på, at Lisbeth Kastberg desværre ikke har kunnet drage fordel af ordningen, men det er vigtig for mig at pointere, at minimering af og opfølgning på skader opstået i sundhedsvæsenet er områder, som regeringen arbejder målrettet på at styrke i samarbejde med de relevante myndigheder og organisationer m.v.

Vedrørende ønsket om, at fejlbehandling erkendes og følges op, skal jeg henlede opmærksomheden på lov om patientsikkerhed i sundhedsvæsenet, som trådte i kraft den 1. januar 2004. Med loven skal sundhedspersonalet rapportere fejl og utilsigtede hændelser i sygehusvæsenet med henblik på at lære af disse hændelser, så gentagelser heraf undgås. I 2004 modtog patientsikkerhedsordningen 5700 rapporter om utilsigtede hændelser – hvilket var næsten dobbelt så mange som forventet.

Det følger af patientretsstillingsloven, at patienten skal informeres om utilsigtede hændelser, som har betydning for patientens helbred eller videre behandling, ligesom patienten efter patientforsikringsloven skal informeres om muligheden for at søge erstatning som følge heraf.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at fejlbehandling i dag i stigende omfang både erkendes og følges op.